

фактично не відповідають ні Президент, ні Верховна Рада, ні Кабінет Міністрів України. Такого в державі бути не може. Більше того, Кабінет Міністрів, практично не маючи згідно діючої Конституції України реальної можливості визначати шляхи розвитку держави та суспільства, досить часто піддається нещадній критиці за свою роботу. На значні промахи в його роботі по черзі вказують як Президент України, так і Верховна Рада, відправляючи черговий уряд у відставку. Внаслідок цього за двадцять п'ять з половиною років незалежності в Україні змінився 21 уряд [4, с. 95].

Викладене вище свідчить про те, що концепція поділу влад в Україні має ряд проблем: по-перше, це загальна асиметричність та незбалансованість побудови державної влади в Україні; по-друге, цілий ряд проблем можна виділити у взаємовідносинах Президента та Верховної Ради України; по-третє, чинна конституційна модель не дає однозначної відповіді на питання про місце інституту Президента України в державному механізмі. Така внутрішня суперечливість форми правління та невизначеність місця Президента в державному механізмі негативно позначається на функціонуванні державної влади в Україні сьогодні. При підготовці змін до Конституції на це необхідно звернути особливу увагу.

Література

1. Аблязов Д. Е. Державна влада в Україні: проблеми поділу / Д. Аблязов // Право і безпека. – 2011. – № 3 (40). – С. 43-46.
2. Скакун О. Ф. Теорія права і держави: підруч. / О. Скакун. – 2-ге вид. – К.: Алерта; КНТ; ЦУЛ, 2010. – С. 165-172.
3. Забарський В. В. Принцип поділу влади в українському державотворенні / В. Забарський // Юридичний вісник. – 2014. – № 2 (31). – С. 29-34.
4. Шатіло В. А. Проблеми організації державної влади в Україні / В. Шатіло // Адміністративне право і процес. – 2013. – № 4 (6). – С. 93-100.

УДК 329.78(477)(043.2)

Тимченко А. П., к.ю.н., доцент,
Костяна І. Ю., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

РОЛЬ МОЛОДІ У ДЕРЖАВОТВОРЧИХ ПРОЦЕСАХ УКРАЇНИ

Нові покоління вносять свій неоціненний вклад у розвиток суспільства, спираючись на досвід попередників і примножуючи його. Молодь є найбільшою, стабільною соціальною групою, від якої напряду залежить майбутнє держави у політичній, економічній, культурній та інших сферах.

Молодь – це суспільно диференційована соціально-демографічна спільнота, якій притаманні специфічні фізіологічні, психологічні, пізнавальні, культурно-освітні властивості, що характеризують її біосоціальне дозрівання як здійснення самовиразу її внутрішніх сутнісних сил і соціальних якостей. Молодь тому і є специфічною спільнотою, що її суттєві характеристики і риси, на відміну від представників старших поколінь і вікових груп, знаходяться в стані формування і становлення. Сутністю молоді та проявом її головної соціальної якості є міра досягнення нею соціальної суб'єктності, ступінь засвоєння суспільних відносин та інноваційної діяльності [1, с. 28].

У наші дні одним із пріоритетних напрямків розвитку українського суспільства є демократизація. Тому саме молоді надають роль дієвого суб'єкта процесів державного управління. В системі українського законодавства існує ряд документів, у яких чітко визначена роль цієї соціальної групи у прийнятті рішень державного рівня. Наприклад, Декларація «Про загальні засади державної молодіжної політики в Україні» [2, с. 58].

У сфері функції державної влади існує політичний простір молоді – певний сегмент, в межах якого вона бере участь у владних структурах, державотворчих процесах тощо. В політичному просторі молоді має свій безпосередній вплив, але він має обмежений характер. Варто зазначити також, що до цього часу ще не сформовано жодної достатньо могутньої молодіжної політичної партії, яка б могла істотно впливати на процеси державотворення і ставити перед собою конкретні цілі та завдання. Тим не менше, простежується активна взаємодія органів державного управління та молодіжних громадських організацій.

Взаємодія громадських організацій та органів місцевого самоврядування має певні напрямки, такі як, наприклад, робота над місцевою нормативно-правовою базою, реалізація різнопланових проектів у співробітництві з органами державної та місцевої влади, соціальні програми, молодіжні грантові програми і т.д.

Молодь і проблема співпраці влади та молоді для вироблення дієвого механізму реалізації державної молодіжної політики мають надзвичайно багато аспектів, як і молодіжна політика та становище молоді в Україні в цілому. Один із шляхів вирішення всіх цих проблем – це активна участь молоді та молодіжних громадських організацій в управлінні державою та роботі державних органів з даних питань, а з боку влади – це нормативне закріплення та всебічне сприяння цій участі [3, с. 166].

Молодіжна політика являє собою один з найбільш прогресивних і важливих напрямків сучасної політики держави. На даний момент молодіжна політика покликана сприяти ліквідації кризових явищ у розвитку України. Вона існує в формі державної діяльності і має як централізований, так і місцевий характер. Державна молодіжна політика

існує виключно за сприяння громадських структур і тому вона тісно пов'язана з вище згаданими молодіжними громадськими організаціями. Вона діє на основі чинного законодавства України і являє собою складну систему внутрішніх зв'язків, що відображають зв'язки у суспільстві.

Влада в Україні має на меті реформувати усі сфери суспільства, і у процесі здійснення цих реформ, вона стикається з певними перешкодами. Трансформація соціуму вимагає пошуку певних сил, які були б найбільше зацікавлені у змінах соціально-правової сфери, у державотворенні і у реформуванні. Цими силами, безперечно, є молодь. Тому успіх соціально-політичних та державно-управлінських змін криється у залученні молоді до даного процесу.

На жаль, дуже часто цілі та завдання державної влади не співпадають з інтересами української молоді, і тому молодіжна політика повинна бути мобільною, гнучкою та прогресивною, мати ініціативу та брати активну участь у державотворчих процесах. Лідери молодіжного політичного простору (депутати, активісти громадських організацій та політичних партій) становлять вкрай малий відсоток серед інших соціальних груп. Тому держава має взяти курс на «омолодження» політичних структур, оскільки це принесе нове бачення процесу реформування суспільства, побудови дійсно демократичної держави і підвищення якості життя її громадян.

В Україні створене достатньо об'ємне правове підґрунтя для врегулювання відносин молоді та держави, тому питання заключається лише в тому, як залучити обидві сторони до активного співробітництва і спільної праці у сфері державотворення.

Отже, молодь, як одна з найбільших і найпрогресивніших соціальних груп, є дуже важливою ланкою у процесі реформування України як держави, так і суспільства в цілому. Основним завданням державних органів на сучасному етапі розвитку є розробка такої моделі молодіжної політики, за якої буде запущено державний механізм, що забезпечить активну участь молоді у державотворчих процесах таким чином, що вона стане як об'єктом, так і суб'єктом державної молодіжної політики.

Література

1. Інтеграція молоді в сучасні економічні відносини: щорічна доповідь Президентів України, Верховній Раді України, Кабінету Міністрів України про становище молоді в Україні (за підсумками 2000 року). – К.: Український інститут соціальних досліджень, 2001. – С. 28.

2. Про загальні засади державної молодіжної політики в Україні: Декларація // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 16. – С. 58.

3. Старинець О. Г. Динамічні процеси в молодіжній політиці (соціально-правовий аспект) / О. Старинець // Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету. – Вип. 5. – 2003. – С. 166.